

се появилъ ханъ Исперихъ съ своитѣ българи. Напустналъ своята бащина земя около Азовско море, той смѣталъ, че ще намѣри спасение въ Дунавско-Черноморския жгълъ. И не се излъгалъ.

ЗОРАТА НА БЪЛГАРИЯ

Единъ день презъ 679 г. по долното колѣно на Дунава, при днешния градъ Исакча, се забелязало голѣмо движение на рѣчни кораби, пълни съ бронирани люде, носещи перо на каскитѣ си, съ коне жени, деца и старци. Корабитѣ спрѣли на пристанището, веднага започнали да излизатъ на брѣга въоръжени мъже на коне и да се трупатъ на сушата. Когато се набрала доста голѣма дружина, тя съ своя водачъ потеглила къмъ вътрешността. День-два следъ заминаване на дружината, единъ бързоконецъ се завърналъ и съобщилъ нѣщо на онѣзи, които още излизали отъ корабитѣ на брѣга съ кола, добитѣкъ, покъщнина и деца.

Образувалъ се дълъгъ керванъ, който потеглилъ следъ вестителя. Мѣстността била водна и обрасла съ обширни гори. Подиръ еднодневно пътуване керванътъ достигналъ до единъ високъ хълмъ, който се издигалъ 300 метра надъ морското равнище. На тоя широкъ и вълнообразенъ хълмъ почивала заминалата по-рано дружина въ разперени палатки. Керванътъ се изкачилъ на сѣщия сухъ хълмъ и построилъ своитѣ първи жилища било върху колитѣ, било въ палатки по земята, било въ изкопани въ земята хижи. Тѣй се образувалъ станъ. За да се заварди, обаче, преселеното мирно население отъ всѣка изненада, веднага се започнали да копятъ широкъ и дълбокъ ровъ въ форма на неправиленъ трижгълникъ между върховетѣ на три рѣки: отъ изтокъ Телица, отъ западъ Таица и отъ югъ Черковица. Така се построило укрепено седалище (станъ, лагерь) отъ окопъ, посрѣдъ който се наредили жилищата за мирното население и дворцитѣ на водача (хана) съ него-